

faa Dages Opsigelse? Det er til Dels en Skønssag; men i Loven skulde Grænserne helst være saa bestemt afstukne, at der blev den mindst mulige Plads for Skøn. Dernæst er der den Forskel i Affattelsen af § 11, som den foreslaas af Mindretallet i Udvalget, at efter den maa ogsaa Midler, der staaar paa Anfordring hos godkendte udenlandske Banker, medregnes i de 15 pCt. af de nævnte Gældsforpligtelser, derimod ikke let sælgelige, ubelaante indenlandske Papirer, saasom Kreditforeningsobligationer og Statsobligationer m. v., medens efter Lovforslagets Regel lige det omvendte er Tilfældet. Efter Lovforslaget maa Tilgodehavender paa udenlandske Banker ikke medregnes i de 15 pCt. — i hvert Fald er saadanne Fordringer ikke direkte nævnte —, derimod maa de gode indenlandske Papirer, saasom Kreditforeningsobligationer og Statsobligationer, medregnes. Hvad der er bedst og heldigst for Bankernes Likviditet af disse to Slags Regler, maa vist i høj Grad bero paa de skiftende Forhold. Lige før Verdenskrigens Udbrud var indenlandske Papirer utvivlsomt mere likvide Tilgodehavender end Tilgodehavender hos Banker i de krigsførende Lande eller i de Lande, som straks blev krigsførende. Men til andre Tider kan det maaske være omvendt. Jeg tror derfor ikke, man kan sige noget til alle Tider gældende om dette Forhold. Men det, jeg særlig har imod Mindretallets Forslag, er, at det, saa vidt jeg kan se, vil medføre, at ret store Dele af Landets Kapital bliver anvendt saa godt som helt uproduktivt. Anfordringsmidler i Banker giver jo intet eller saa godt som intet Udbytte. Og at hidføre et saadant Resultat kan jeg ikke se, der er tilstrækkelig Grund til, vi er jo ikke saa kapitalstærke her til Lands, at vi ikke godt kan have nødvendig at faa de flest mulige af vore Midler anvendt produktivt, og saadan stadig at have større Kapitaler mobiliseret til at imødegaa Bankkriser, fordi der med Aars Mellemlum plejer at strande en eller anden Bank, som maaske alligevel vil strande, synes jeg er en uøkonomisk og uheldig Anvendelse af Penge. Endvidere har jeg den Anke imod Mindretallets Ændringsforslag — og det er ikke min mindste Indvending —, at det, saa vidt jeg kan se, maa medføre, at Bankerne herefter vil blive daarligere Aftagere af Kreditforeningsobligationer og Statsobligationer end hidtil, og det vil være meget uheldigt. Naar de ikke maa medregne disse Papirer, forsaavidt de er ubelaante, til deres likvide Midler, vil de jo

blive nødte til at begrænse deres Indkøb af disse Papirer mere end hidtil, og Forholdene vil ogsaa let kunne komme til at stille sig saadan, at Bankerne i Utide maa skille sig af med større eller mindre Dele af deres Beholdninger af Kreditforenings- og Statsobligationer, hvilket vil være meget uheldigt, saa meget mere som dette maa frygtes snarest at foregaa i Tider, der er fattige paa Kapital, derved vil Markedet for disse Papirer blive yderligere trykket. Jeg maa derfor fraraade dette Mindretallets Ændringsforslag. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) udtalte, at det, han foreslaar, var ikke andet, end hvad Hovedbankerne, de københavnske Banker, allerede praktiserede. Ja, det tør jeg ikke udtale noget bestemt om, jeg tør ikke modsige det ærede Medlem, som er nere sagkyndig end jeg paa dette Område, men jeg tror ikke, det er let at læse det ud af Bankernes Balancer. Og selv om Bankerne maaske opfylder disse Fordringer i disse Tider og maaske for Tiden let kan opfylde de Fordringer, som Mindretallet foreslaar i Ændringsforslaget, skyldes det vist i høj Grad den store Pnegerighed, som endnu er til Stede. Jeg saa i den sidste Maanedsbalance, at en københavnsk Bank laa med en katant Kassebeholdning paa 70—80 Mill. Kr Det kan man ikke gaa ud fra vil ske til enhver Tid, og jeg har Grund til at tro, at de københavnske Hovedbanker nød vil se Mindretallets Ændringsforslag vedtaget. Naar det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds endvidere udtalte, at han havde været nær ved at faa et tilsvarende Forslag, der var bygget efter et lidt andet Princip, vedtaget i Folketinget for nogle Aar siden, maa jeg tilstaa, at saa har min Undersøgelse af dette Forhold været nangelfuld. Jeg har set, at det ærede Medlem to Gange i Folketinget har stillet Forslag om samme Forhold, den ene Gang tog han, saa vidt jeg fik ud af det, Ændringsforslaget tilbage uden Afstemning, han havde den Gang stillet det ene; den anden Gang havde han stillet det i Forbindelse med den ærede Folktingsmand fra Verninge, Arbejdsanvinningsdirektør Jensen-Sønderup, og den Gang blev det forkastet med 48 Stemmer mod 14. (Afbrydelse af Schovelin). Det er muligt, det ærede Medlem har stillet det oftere med bedre Resultat. Jeg maa derfor fraraade Mindretallets Ændringsforslag, jeg tror ikke, det passer paa vore kapitalfattige Forhold, og jeg tro det vil